

at fordre, at Jordfæstelsen ikke maa finde Sted førend 3 Gange 24 Timer. Det kan gjerne være, at de Bestemmelser, der findes i Forordn. af 1832, maaskee ikke svare til Videnstafens nuværende Standpunkt. Det er Noget, som jeg ikke kan have en tilstrækkelig Mening om, og som, paa en Eneste nær, maaskee heller ikke noget af Thingets Medlemmer kan have en tilstrækkelig Mening om. Men forinden jeg skulde kunne gaae ind paa en saadan Bestemmelse, som den, der her er foreslaaet, maatte der virkelig foreligge for mig Udtalelser i saa Henseende fra competente Autoriteter. — Det 3die Punkt, at ogsaa paa Landet paa de Steder, hvor der er Læger, skal Dødsattesten udstedes af en Læge, er det eneste Punkt i Lovudkastet, som jeg finder heldigt, men det Heldige deri svækkes noget derved, at Bestemmelsen i § 2 er affattet paa en saadan Maade, at den ikke yder noget Bidrag til Sagen. Jeg taler ikke om den meget uheldige Redaction af denne Bestemmelse; thi jeg kan nok forstaae, at Meningen er den, at paa de Steder, hvor der er en autoriseret Læge, skal denne give Attesten; men hvad vil det sige: „paa de Steder, hvor en saadan findes“? hvad skal det sige, hvor der er Tale om Landet; det forstaaer jeg ikke, det er vistnok ogsaa et Punkt, hvor vi trænge til at faae Meningen gjort mere tydelig. I en vis Forstand kan det jo siges, at i alt Fald paa saa Undtagelser nær findes der paa alle Steder paa Landet en Læge, forsaavidt alle Steder paa Landet ere optagne under et Lægedistrict; men det er vel dog ikke Meningen med det paagjældende Udtryk. Om den ærede Forslagsstiller har meent dermed „i de Sogne“ eller „i de Landsbyer“ osv., kan man ikke see af den Maade, hvorpaa Bestemmelsen er affattet; men iøvrigt erkjender jeg, at der her er et Punkt, som jeg vilde ansee for brugbart. De mindre Forandringer i den nuværende Lovgivning, som det ærede Medlem har foreslaaet, ere ogsaa efter min Mening for en stor Deel ikke heldige. Naar han saaledes vil have, at der paa Landet ikke længer skal være faste Suppleanter, saaledes som det er bestemt i Forordningen af 13de Januar 1832 § 2,

men at derimod Politimesteren, naar een af Eighnsmændene eller begge have Forsald, skal i hvert enkelt Tilfælde bestikke een eller to nye Eighnsmænd, saa forekommer dette mig at være en meget lidet praktisk Bestemmelse. Det forekommer mig uheldigt, at der, naar en Eighnsmænd faaer Forsald, ikke er en Anden, som strax kan træde til, men at man saa først skal sende Bud til Politimesteren, som derpaa skal udnævne en Anden o. s. v. Saadanne Omstøb synes mig at være uførenelige med, hvad der kræves i det Slags Forhold. — Det forekommer mig heller ikke heldigt at lade bortfalde den Bestemmelse i Forordn. af 1832, at, hvor Sognene ere udstrakte, skulde de stedse deles i flere Eighnsdistricter. Det ærede Medlem vil nemlig kun have 2 Mænd for hvert Sogn, men det forekommer mig, som sagt, at den nu gjældende Bestemmelse er bedre. — At det ærede Medlem i § 6, der angaaer epidemiske Sygdomme, sætter „Justitsministeren“ istedetfor „Amtet“ som den, der skal give de nærmere midlertidige Bestemmelser med Hensyn til Udførelsen af Eighnet og Udstedelsen af Dødsattest, tror jeg heller ikke er nogen heldig Forandring, og jeg kan i den Henseende tiltræde, hvad der allerede er blevet fremhævet af det ærede Medlem for Færøerne (Lunddahl). Overhovedet er denne Paragraph ikke affattet med den tilstrækkelige Omhu; men det er Enkeltheder, som jeg ikke videre skal indlade mig paa. Jeg tror saaledes i det Hele taget ikke, at dette Lovforslag enten i dets Heelhed eller i dets Enkeltheder egentlig er stiftet til at afgive noget godt Grundlag for en Lov om de Forhold, det gaaer ud paa at ordne. Det forekommer mig overhovedet, at denne Sag hører til dem, der egne sig til at sættes i Bevægelse af Regjeringen. Regjeringen kan forklasse sig den tilstrækkelige Dplysning fra virkelig competente Autoriteter, navnlig Sundhedscollegiet og det lægevidenskabelige Facultet ved Kjøbenhavns Universitet; det er de Autoriteter, paa hvis Mening om, hvad der udfordres for at kunne erklære Døden for indtraadt, jeg kan lægge Vægt, og deres Erklæringer staae jo til Regjeringens Raadighed. Det er ad den Vej, forekommer det mig, at Sagen bør ordnes, hvis der trænges